

Το χιώτικο κοτόπουλο

του Ζάχου Βασιλείου

Ο Πελοπίδας καθόταν στο γραφείο κι έπινε το πρωινό καφεδάκι του, ενώ το κοτόπουλο του έριχνε κλεφτές και άγριες ματιές. Αναρωτιόταν πού βρίσκεται και τι γυρεύει με δεμένα πόδια στη νάιλον σακούλα δίπλα στο κουτί με τη χιώτικη μαστίχα και το γλυκό κουταλιού. Είχε μουδιάσει τόσες ώρες στριμωγμένο σε μια κρύα γωνιά του «Ελευθέριος Βενιζέλος», περιμένοντας την πτήση της Ολυμπιακής για Θεσσαλονίκη.

Σε μια στιγμή τα βλέμματα του Πελοπίδα και του κοτόπουλου συναντήθηκαν. Αυτός ο κύριος με το μουστάκι, τα γκριζα μαλλιά και την άσπρη ποδιά του θύμιζε τον Κεχραμάν, τον Τούρκο μπακλαβατζή της αγαπημένης του σειράς στη τηλεόραση.

«Θα σε κάνω κρασάτο με χυλοπίτες. Σκέτη μπουκιά και συχώριο!», σκεφτόταν ο παιδίατρος.

«Άραγε αυτός ο αγαλιάς¹ ξέρει γιατί οι Χιώτες πάνε δύο-δύο;», αναλογιζόταν το κοτόπουλο.

«Ή μήπως να σε γεμίσω με κιμά, ρύζι και κάστανα και να σε βάλω στο φούρνο με πατάτες για τη Κυριακή;», προβληματίστηκε εκείνος.

«Άραγε έχει δει ποτέ του από κοντά ο αγαλιάς το ρουκετοπόλεμο στο Βροντάδο το βράδυ της Ανάστασης;», αναρωτήθηκε το κοτόπουλο.

Ο Πελοπίδας σηκώθηκε, γέμισε ένα κεσεδάκι με νερό και το άφησε δίπλα στο κοτόπουλο. Εκείνο ξεδίψασε και έβγαλε ένα χαρούμενο κάρκισμα. Σιγά-σιγά άρχισε να τον συμπαθεί.

«Γιατρέ, σας ζητά ένας κύριος».

Βγήκε από το γραφείο του, ενώ το κοτόπουλο προσπαθούσε να τεντώσει τα δεμένα του πόδια για να ξεμουδιάσει. Τίναξε τα φτερά του κι έριξε μια ματιά γύρω του. Το δωμάτιο αυτό σίγουρα θα μπορούσε να γίνει ένα πρώτης τάξεως κοτέτσι. Ήταν ευρύχωρο, ευήλιο, είχε ένα μεγάλο ρολόι τοίχου και μια μικρή έγχρωμη τηλεόραση. Θυμήθηκε τη παλιά ασπρόμαυρη τηλεόραση στο πτηνοτροφείο της Χίου και έβγαλε ένα αναστεναγμό. Του έλειπε η παρέα του. Τι να κάνουν ά-

ραγε οι φίλοι του; Γλέντια που είχαν κάνει πέρσι όταν η Έλενα Παπαρίζου πήρε το βραβείο στη Γιουροβίζιον και λίγο αργότερα σηκώθηκε το τιμημένο στη Πορτογαλία!

Ο Πελοπίδας γύρισε στο γραφείο μετά από λίγο. Άπλωσε την εφημερίδα μπροστά του κι έριξε μια ματιά στα πρωτοσέλιδα. «Προϊσταμένη, έλα εδώ!».

Στην Αθανασία, τη Σούζυ όπως τη φώναζε, είχε ιδιαίτερη αδυναμία. Όχι μόνο γιατί καταγόταν από το ίδιο Βλαχοχώρι της Βέροιας αλλά και γιατί είκοσι χρόνια στην ίδια κλινική δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ μια κακή κουβέντα. Κανένα μαύρο σύννεφο δεν μπορούσε να επισκιάσει την άψογη συνεργασία τους. Κάθε πρωί του έφερνε το καφέ μαζί με κάνα δυό κουλουράκια, πάντα με το ίδιο χαμόγελο. Τους δυο γιους της, φοιτητές πια, τους είχε σαν δικά του παιδιά. Τι ειρωνεία, πράγματι! Μια ζωή να σκύβει πάνω από παιδικά σωματάκια με λατρεία, να τα σηκώνει με στοργή και πατρική αγάπη στα χέρια του και να μη έχει κρατήσει στην αγκαλιά του ένα δικό του παιδί...

«Πάρε εκείνο το κουτί, Σούζυ. Αέστι σλι ντάου τρ» φισσόρλι². Το έφερε νωρίς το πρωί ο κύριος Κοράκης από το Βροντάδο. Θυμάσαι, ε; Είχαμε νοσηλεύσει το όμορφο κοριτσάκι του με γαστροεντερίτιδα πριν από δυο μήνες. Έχει γλυκό κουταλιού και γλυκό βανίλια».

Το κοτόπουλο έριξε στη Σούζυ μια άγρια ματιά και ταυτόχρονα έβγαλε μια δυνατή στριγκλία. Η προϊσταμένη έκανε δυο βήματα πίσω έντρομη.

«Μη φοβάσαι, Σούζυ! Δεμένο είναι!».

«Γκ»λίνα ζωντανή! Χ»ζουσίς;»³ φώναξε εκείνη και πλησίασε γρήγορα τη πόρτα.

«Θα σε καλέσω σπίτι να το φάμε μαζί...»

«Πελοπίδα! Σύνελθε! Ξεχνάς τον ντόρο για τη γρίπη των πουλερικών; Δεν έμαθες τι έγινε στις Οινούσσες; Δεν βλέπεις ειδήσεις;».

Ο Πελοπίδας έξυσε το κούτελό του και χαμογέλασε ατάραχος.

1. Αγαθός, χαζούλης στη Χιώτικη διάλεκτο

2. Αυτά στα δίνω για τα παιδιά (στη Βλάχικη διάλεκτο)

3. Ζωντανή κότα! Τρελάθηκες; (στη Βλάχικη διάλεκτο)

«Και λοιπόν; Τα κανάλια κάνουν τη δουλειά τους. Τα παραλένε. Σπέρνουν πανικό για να »χουν τηλεθέαση. Πέρσι τα ίδια λέγανε για τις τρελές αγελάδες και πρόπερσι για τα λάχανα και τα κολοκυθάκια. Θυμάσαι; Λοιπόν, νηστικοί θα μείνουμε; Μη φοβάσαι σου λέω. Άσε που ο Κοράκης, Σούζι μου, έχει οργανωμένο πτηνοτροφείο στη Χίο, σκεπαστό, χτιστό γύρω-γύρω κι έτσι. Μέχρι τηλεόραση και μουσική έχει βάλει για τις κότες του. Δεν τις έχει αμολητές σαν τον Μπαρμπαρούση στο χωριό που όλη τη μέρα ψάχνει να τις βρει!».

Η προϊσταμένη φαινόταν δύσπιστη. Είχε τρομοκρατηθεί από τη γρίπη των πουλερικών. Έκανε από τους πρώτους το εμβόλιο για τη γρίπη, η ίδια και όλη της η οικογένεια, διέγραψε οριστικά από το καθημερινό μενού το κοτόπουλο και τηλεφώνησε στη μάνα της στο χωριό να πάει στο Νοσοκομείο της Βέροιας για εξετάσεις, να κόψει την «καλημέρα» στον Μπαρμπαρούση και να φτιάξει την περιφραγή της αυλής για να μη μπαίνουν οι κότες του μέσα.

«Πελοπίδα! Τσα νταρ;»⁴ Νομίζω πως...»

«Να μη νομίζεις τίποτα! Να μ» ακούς!»

Η Σούζι βγήκε βιαστικά στον διάδρομο της Κλινικής. Ο Πελοπίδας άνοιξε την τηλεόραση. «Στα Θυμιανά της Χίου εντοπίστηκε ύποπτο κοτόπουλο...» ακούστηκε η σοβαρή φωνή του εκφωνητή. Η οθόνη γέμισε με παράθυρα. Γιατροί, κτηνίατροι, υπουργοί και δημοσιογράφοι προσπαθούσαν να πάρουν τον λόγο. Σκληρές εικόνες από το γειτονικό Τσεσμέ έδειξαν κότες, γαλοπούλες και χήνες να πετάγονται από ανθρώπους με στολές και μάσκες ζωντανές σε κάδους απορριμμάτων.

Το κοτόπουλο δεν άντεξε να βλέπει άλλο κι έκρυψε το κεφάλι του στο στήθος. Ο παιδίατρος έκλεισε τη τηλεόραση και άναψε τσιγάρο. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε θόρυβος έξω από το γραφείο του Πελοπίδα. Βήματα και φωνές δυνάμωσαν κι ένα κλειδί απ' έξω γύρισε στην κλειδαριά. Πετάχτηκε όρθιος και τράβηξε με δύναμη το πόμολο της πόρτας.

«Κ» τσε μι γκλίσις ναούντρου;»⁵

Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τον είχαν κλειδώσει μέσα στο ίδιο το γραφείο του! Πήρε αμέσως στο τηλέφωνο τη προϊσταμένη.

«Συγγνώμη, Πελοπίδα. Έπρεπε να γίνει»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι έπρεπε να γίνει;»

«Πάρε τον κύριο Αναστασίου. Είναι από το Κέντρο Ελέγχου Ειδικών Λοιμώξεων. Θα σου ε-

ξηγήσει ο ίδιος. Σε λίγο θα έρθει κι ο Νομάρχης»

Ο Πελοπίδας έκλεισε το τηλέφωνο και στήριξε το κεφάλι του στα δυό του χέρια.

«Καραντίνα λοιπόν! Τα πράγματα είναι σοβαρά!», ψιθύρισε και σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο.

Το κοτόπουλο σταμάτησε να κακαρίζει. Δεν είχε καταλάβει πολλά πράγματα αλλά είχε μια άσχημη προαίσθηση.

«Ο καημένος ο Κεχραμάν! Άρρωστος φαίνεται!», σκέφτηκε κοιτάζοντάς τον με συμπόνια. «Θα έφαγε κανένα ταψί μπακλαβά και θα τον πείραξε».

«Το καημένο το πουλί! Θα το τραβούν από εργαστήριο σε εργαστήριο και μετά θα το ρίξουν σε κάποιο κάδο σκουπιδιών. Ποιος ξέρει; Μπορεί ακόμα και να πέσει η κυβέρνηση και να βρει τον μπελά του.»

Δεν άργησε να πάρει την απόφασή του. Σηκώθηκε κι άνοιξε το παράθυρο. Πήρε απαλά στα χέρια του το χιώτικο κοτόπουλο, σαν παιδικό σωματάκι και του έλυσε τα πόδια. Το άφησε πάνω στο περβάζι με σφιγμένα χείλη. Του έκανε ένα νεύμα κι εκείνο κατάλαβε πως έπρεπε να πετάξει, κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ στη ζωή του.

«Για όλα υπάρχει μια πρώτη φορά», σκέφτηκε και άρχισε να κουνάει γρήγορα τα φτερά του. Χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε στο κενό από τον δεύτερο όροφο βγάζοντας ένα σπαρακτικό, μακρόσυρτο κακάρισμα. Ο γιατρός το έχασε από μπροστά του και ένοιωσε τη καρδιά του να γίνεται χίλια κομμάτια.

Ο Πελοπίδας πετάχτηκε από το κρεβάτι του σα να τον κτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Κοίταξε το επιτραπέζιο ρολόι.

«Πεντέμισι το πρωί!»

Πήγε στο μπάνιο κι έβαλε το κεφάλι του κάτω από τη βρύση προσέχοντας να μη κάνει θόρυβο και ξυπνήσει η γυναίκα του.

«Όνειρο κι αυτό! Κάτι πράγματα που βλέπω μερικές φορές! Λες να με πείραξε το κοτόπουλο που έφαγα χθες;»

Έφθασε στη Κλινική στις επτά. Η προϊσταμένη τον είδε και απόρησε. «Πώς κι έτσι τόσο πρωινός σήμερα;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα, Σούζι»

Εκείνη έτρεξε να φτιάξει καφέ. «Να μη το ξεχάσω! Ο κύριος Κοράκης ήρθε από τη Χίο και σας περιμένει στο γραφείο».

4. Τι κάνεις;

5. Γιατί με έκλεισες μέσα;